

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A MEGSZÁLLÓ ERŐK ÉS HATÓSÁGOK

MIKÖZBEN 1944. MÁRCIUS 18-ÁN a klessheimi kastélyban minden a forgatókönyv szerint alakult, a német haderők felkészültek az este 11 órára tervezett invázióra, a különféle politikai és rendőri szervek pedig készen álltak arra, hogy feladataik végrehajtásának azonnal nekilássanak. A Wehrmacht-főparancsnokság képviselője, Kraussoldt őrnagy délután 5-kor értesítette a német külügyminisztériumot, hogy szigorú cenzúrárt és utazási korlátozásokat rendeltek el Magyarország határai mentén.¹ A Birodalom többi, kulcspozícióban tevékenykedő vezetőjét, akiket közvetlenül érintett a megszállás, így Heinrich Himmlert és Hermann Göringet, ezekről a lépésekről hivatalosan maga Wilhelm Keitel tábornok, a hadsereg általános vezérkari főnöke tájékoztatta.²

A Wehrmacht

A Magyarországot megszálló német erők Hermann Foertsch tábornok irányítása alatt négy támadó csoportban lépték át a magyar határt (Déli, Délnyugati, Északnyugati, Északi csoport). Hozzájuk csatolták a 21. páncélosadosztályt is. A megszállásban többek között részt vett az 1. Brandenburgi ezred, az 5. SS-rendőrezred, a 202. páncélosadosztály, a 16. SS-páncélgránátos-hadosztály is. A megszálló erők főparancsnoka Maximilian von Weichs tábornagy volt.³

Az invázió első szakaszában a német csapatok a Tisza vonaláig foglalták el az országot: csak március vége felé hatoltak be Észak-Erdélybe. Egy-két lövöldözéstől eltekintve a megszállás a terveknek megfelelően zajlott, a magyar hadsereg és a lakosság nem lépett közbe, nem tanúsított ellenállást. Tekintve, hogy a megszállás fő célkitűzései az invázió után röviddel teljesültek, a Wehrmacht-csapatok nagy részét egy hónapon belül már frontszolgálatra rendelhették – április 25-én már hivatalosan is befejezettek nyilvánították a Margaréta-hadműveletet. Von Weichs tábornagy visszatért az orosz fronton lévő főhadiszállására, a Wehrmacht ma-